

Arrest

nr. 132 357 van 28 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2014 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 24 oktober 2014 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 24 oktober 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij komt op 11 september 2014 op het Belgische grondgebied aan en dient op 12 september 2014 een asielaanvraag in.

Uit het Eurodacverslag van 12 september 2014 blijkt dat verzoekende partij via Bulgarije het grondgebied van de Dublin-staten is binnengekomen en aldaar asiel heeft aangevraagd.

Op 22 oktober 2014 stemt de Bulgaarse overheid in met de vraag tot overname van verzoekende partij.

Op 24 oktober 2014 wordt beslist tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Deze beslissing wordt op 24 oktober 2014 aan verzoekende partij betekend. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam : M. (...) (alias BG: M. (...))

voornaam : H. (...) (alias BG: H. (...))

geboortedatum : 01.01.1986 (alias BG: 01.01.1995 – alias BE voor leeftijdsonderzoek: 31.03.1998)

geboorteplaats : Alikhel

nationaliteit : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 11.09.2014 is aangekomen in België. Eén dag later, op 12.09.2014, vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Afghanistan te bezitten en geboren te zijn te Alikhel en verklaarde bij de registratie van zijn asielaanvraag dat hij 16 jaar en 6 maanden oud was. Aangezien betrokkene volgens de bij zijn asielaanvraag van 12.09.2014 verklaarde leeftijd minderjarig zou zijn werd hij geregistreerd als niet-begeleide minderjarige. Op 12.09.2014 werd betrokkene door de Dienst Voogdij van de FOD Justitie onder haar hoede genomen. De DVZ werd hiervan per fax van op de hoogte gesteld op 12.09.2014.

Uit het Eurodacverslag van 12.09.2014 blijkt dat betrokkene op 11.07.2014 op illegale wijze het grondgebied van de Dublin-Staten via Bulgarije is binnengekomen en dat betrokkene nadien asiel heeft aangevraagd in Bulgarije. De Bulgaarse overheid heeft op datum van 22.10.2014 ingestemd met de vraag tot overname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 08.10.2014 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is en dat hij eerder nergens anders asiel heeft gevraagd. Betrokkene werd geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodacverslag van 12.09.2014 waaruit blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Bulgaarse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem werden ingebracht nadat hij eerst op illegale wijze het grondgebied van de Dublin-Staten via Bulgarije is binnengekomen en vervolgens asiel heeft gevraagd in Bulgarije. Betrokkene verklaarde daarop dat zijn vingerafdrukken inderdaad in Bulgarije zijn genomen en verklaarde dat hij in Bulgarije asiel heeft aangevraagd. Betrokkene verklaarde verder tijdens zijn gehoor op de DVZ van 08.10.2014 dat hij vier maanden eerder uit Afghanistan vertrokken zou zijn en naar Iran reisde waar hij ongeveer acht dagen verbleven zou hebben alvorens per auto's en te voet naar Turkije te reizen waar hij gedurende ongeveer drie maanden verbleven zou hebben. Vervolgens zou hij illegaal naar Bulgarije gereisd zijn. Betrokkene verklaarde at hij in Bulgarije ongeveer tien dagen bij de smokkelaar verbleef en vervolgens vijftien dagen in een gesloten centrum zou hebben doorgebracht. Betrokkene verklaarde dat hij verplicht zou zijn om vingerafdrukken in Bulgarije te nemen ten gevolge van zijn illegale binnenkomst maar dat dit geen asielaanvraag was. Na vijftientwintig dagen zou betrokkene Bulgarije per vrachtwagen verlaten hebben richting Italië vanwaar hij met de trein verder reisde naar Frankrijk en vanuit Frankrijk per trein naar België reisde waar hij op 11.09.2014 zou zijn aangekomen en één dag later, op 12.09.2014, het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet verlaten te hebben.

Vooreerst dient met betrekking tot de door betrokkene bij de registratie van zijn asielaanvraag dd. 12.09.2014 opgegeven leeftijd, met name dat hij zestien jaar en zes maanden oud was op dat moment, het volgende te worden opgemerkt. Op basis van de door betrokkene bij de registratie van zijn asielaanvraag opgegeven leeftijd, werd betrokkene geregistreerd als niet-begeleide minderjarige. De Dienst Voogdij van de FOD Justitie werd hiervan op de hoogte gebracht en nam betrokkene op 12.09.2014 onder haar hoede. De DVZ uitte op 12.09.2014 twijfels omtrent de door betrokkene opgegeven leeftijd bij de registratie van zijn asielaanvraag. Op 18.09.2014 liet de Dienst Voogdij een medisch onderzoek uitvoeren door het Universitair Ziekenhuis Antwerpen, Dienst Radiologie, Wilrijkstraat 10, 2650 Edegem, teneinde na te gaan of betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. De conclusie van het medische onderzoek luidt dat op basis van het medische onderzoek met een redelijke wetenschappelijke zekerheid besloten kan worden dat betrokkene op 18.09.2014 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar waarbij 28,5 jaar of ouder met een standaarddeviatie van 1,5 jaar een goede schatting is" en dat "uit het medisch onderzoek blijkt dat betrokkene meer dan 18 jaar oud is". Ten gevolge deze vaststellingen werd de plaatsing onder de hoede van de Dienst Voogdij beëindigd op 30.09.2014. De DVZ werd hiervan op 02.10.2014 per fax van op de hoogte gebracht. Betrokkene kan dan ook niet beschouwd worden als niet-begeleide minderjarige en er dient dan ook te worden vastgesteld dat betrokkene de Belgische autoriteiten doelbewust heeft trachten te misleiden door zich aan te bieden als niet-begeleide minderjarige terwijl uit het medisch onderzoek dat op 18.09.2014 werd uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis Antwerpen, Dienst Radiologie, Wilrijkstraat 10, 2650 Edegem, blijkt dat betrokkene een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar waarbij 28,5 jaar of ouder met een standaarddeviatie van 1,5 jaar een goede schatting is". Door het doelbewust trachten te misleiden van de Belgische autoriteiten aangaande zijn leeftijd ondergraaft betrokkene op substantiële wijze het geloofwaardige karakter van het geheel van zijn verklaringen. Daarenboven blijkt bovendien uit de informatie in het administratief dossier van betrokkene dat betrokkene in Bulgarije verklaarde dat hij meerderjarig was. Met betrekking tot de verklaringen van betrokkene waarbij hij eerste stelde dat hij geen asiel gevraagd heeft (DVZ, vraag 22) na confrontatie met de resultaten uit het Eurodacverslag verklaarde dat hij wel asiel heeft aangevraagd (DVZ, vraag 24 & 25) en dat zijn vingerafdrukken eveneens genomen werden nadat hij op illegale wijze Bulgarije was binnengereisd, dient te worden opgemerkt dat hieruit blijkt dat betrokkene de Belgische autoriteiten doelbewust heeft trachten te misleiden aangaande asielaanvragen in andere landen. Het is immers pas na confrontatie met de gegevens uit het Eurodacverslag van 12.09.2014 dat betrokkene toegeeft dat hij asiel gevraagd heeft in Bulgarije. Uit de codering in het Eurodacverslag van 12.09.2014, met name BG1BR107C1407160005, blijkt bovendien dat er op basis van de vingerafdrukken van betrokkene effectief een asielaanvraag werd geregistreerd in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem door de Bulgaarse autoriteiten en dit nadat betrokkene op illegale wijze het grondgebied van de Dublin-Staten was binnengekomen zoals blijkt uit de codering in het Eurodacverslag, met name BG2BR206C1407110006, en zijn vingerafdrukken in dat kader werd geëncodeerd in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem. De codering '1' na de landencode BG verwijst immers zoals vastgelegd in art. 2.3 van de Verordening (EG) nr. 407/2002 van de Raad van 28 februari 2002 tot vaststelling van sommige uitvoeringsbepalingen voor Verordening (EG) nr. 2725/2000 betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin, op een asielaanvraag. De Bulgaarse autoriteiten hebben er immers geen enkel voordeel of belang bij om betrokkene in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem te registreren als asielzoeker indien hij er geen asiel zou hebben aangevraagd of deze intentie niet kenbaar zou hebben gemaakt aan de Bulgaarse autoriteiten. Bovendien blijkt uit informatie aanwezig in het administratief dossier van betrokkene dat de Bulgaarse autoriteiten de Belgische autoriteiten op 22.10.2014 informeerden dat er wel degelijk een verzoek om internationale bescherming door betrokkene werd ingediend. Met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat hij in Bulgarije gedwongen zou zijn om zijn vingerafdrukken te geven omdat hij illegaal Bulgarije en daarmee het grondgebied van de Dublin-Staten binnen reisde, dient te worden opgemerkt dat art. 18 van de Verordening (EG) nr 2725/2000 van de Raad van 11.12.2000 stelt dat het laten nemen van de vingerafdrukken voor personen die onder art. 4, in casu asielzoekers vanaf de leeftijd van 14 jaar, en onder art. 8, in casu elke vreemdeling van vanaf de leeftijd van 14 jaar komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden, van Verordening (EG) nr 2725/2000 van de Raad van 11.12.2000 vallen, verplicht is. Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeldt in art. 4 en art. 8 van deze Verordening is derhalve niet verblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting voor de vreemdeling in de gevallen bepaald in art. 4 en art. 8 van Verordening (EG) nr 2725/2000 van de Raad van 11.12.2000. Dat betrokkene derhalve verplicht of gedwongen werd zijn vingerafdrukken te geven, kan dan ook niet beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Bulgaarse autoriteiten. Dat de Bulgaarse autoriteiten zich hierbij niet aan de

geldende regelgeving zouden hebben gehouden, wordt bovendien door betrokkene op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

Rekening houdende met de resultaten uit het Eurodacverslag van 12.09.2014 waaruit blijkt dat betrokkene op illegale wijze het grondgebied van de Dublin-Staten via Bulgarije is binnengekomen en vervolgens asiel heeft aangevraagd in Bulgarije alsook de vaststelling dat betrokkene volgens het medisch onderzoek dd. 18.09.2014 ouder is dan 18 jaar en derhalve niet als minderjarig kan worden beschouwd, werd op basis van deze gegevens op 07.10.2014 een terugnameverzoek aan de Bulgaarse autoriteiten gestuurd op basis van art.18.1.b van de Verordening van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 (verder: Dublin-Verordening). De Bulgaarse autoriteiten(2) willigden op 22.10.2014 dit verzoek tot terugname in op basis van art. 18.1.b van de Dublin-Verordening en nemen daarmee de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek op zich.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Bulgarije voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat betrokkene er niet in slaagt aannemelijk te maken of aan te tonen dat hij het grondgebied van de Dublin-Staten verlaten zou hebben of kan aantonen of aannemelijk maken dat hij het grondgebied van de Dublin-Staten voor meer dan drie maanden verlaten zou hebben. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat Bulgarije een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Bulgarije dan in België zou genieten. Bulgarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van betrokkene zal door de Bulgaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Bulgarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Met betrekking of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Bulgaarse autoriteiten die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land, in casu Bulgarije, zouden rechtvaardigen, stelde betrokkene dat hij niet wil terugkeren naar Bulgarije, dat hij veel moeite heeft moeten doen om naar België te komen en niet zomaar teruggestuurd wil worden. Betrokkene stelt verder dat de mensen in Bulgarije zelfs geen brood hebben om te eten en dat hij gedwongen werd om vingerafdrukken te laten nemen door zijn illegale binnenkomst en er geen tolk aanwezig was en dat hij met negentien Afghanen was waarvoor één persoon die Engels sprak tolkte maar dat dit geen asielaanvraag was. Met betrekking tot zijn verklaring dat hij niet terug wil naar Bulgarije en dat hij veel moeite gedaan heeft om tot in België te komen en niet zomaar teruggestuurd wil worden, dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen. De verklaring dat hij veel moeite heeft moeten doen om tot in België te geraken, houdt bovendien geen enkel verband met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Bulgaarse autoriteiten en is derhalve geen gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Bulgarije. Met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat hij in Bulgarije gedwongen werd om zijn vingerafdrukken te laten nemen na zijn illegale binnenkomst (DVZ, vraag 36) dient zoals hogerop reeds werd aangehaald te worden opgemerkt dat art. 18 van de Verordening (EG) nr 2725/2000 van de Raad van 11.12.2000 stelt dat het laten nemen van de vingerafdrukken voor personen die onder art. 4, in casu asielzoekers vanaf de leeftijd van 14 jaar, en onder art. 8, in casu elke vreemdeling van vanaf de leeftijd van 14 jaar komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden, van Verordening (EG) nr 2725/2000 van de Raad

van 11.12.2000 vallen, verplicht is. Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeldt in art. 4 en art. 8 van deze Verordening is derhalve niet verblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting voor de vreemdeling in de gevallen bepaald in art. 4 en art. 8 van Verordening (EG) nr 2725/2000 van de Raad van 11.12.2000. Dat betrokkene derhalve verplicht of gedwongen werd zijn vingerafdrukken te geven, kan dan ook niet beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Bulgaarse autoriteiten en kan evenmin beschouwd worden als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Bulgarije omwille van redenen die verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Bulgaarse autoriteiten. De verklaring van betrokkene dat er bij die gelegenheid geen tolk aanwezig zou zijn geweest en dat ze met negentien Afghanen waren waarvoor één persoon die Engels sprak tolkte, is niet van die aard om hetgeen hierboven werd uiteengezet in een ander daglicht te plaatsen aangezien dit niet wijst op een en niet correcte of onmenselijke behandeling door de Bulgaarse autoriteiten. Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat de mensen in Bulgarije zelfs geen brood hebben om te eten, dient te worden opgemerkt dat betrokkene deze verklaringen op geen enkele wijze aannemelijk maakt of hiervan concrete bewijzen aanbrengt dat de mensen in Bulgarije zelfs geen brood hebben om te eten. Er dient dan ook te worden opgemerkt dat de door betrokkene opgegeven redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Bulgarije omwille van redenen die een verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Bulgaarse autoriteiten, niet als gerechtvaardigd beschouwd kunnen worden. Met betrekking tot een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Bulgarije dient te worden opgemerkt dat het UNHCR in haar rapport van 02.01.2014, (UNHCR, "Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria", 02.01.2014) stelde dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije als gevolg van een immense instroom van asielzoekers dergelijke structurele tekortkomingen vertoonde dat een overdracht van asielzoekers in het kader van de Dublin-Verordening opgeschort diende te worden. Rekening houdende met de informatie in het desbetreffende rapport van het UNHCR van 02.01.2014 kon er dan ook gesteld worden dat er een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bestond bij een eventuele overdracht van asielzoekers aan Bulgarije in het kader van de Dublin-Verordening. Op 01.04.2014 publiceerde het UNHCR (UNHCR, "Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria", 01.04.2014) een update van haar rapport waarin het UNHCR stelt dat een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije in het kader van de Dublin-Verordening niet langer gerechtvaardigd is. Het UNHCR stelt met betrekking tot personen die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen, na hun overdracht een asielprocedure kunnen opstarten, hun asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag indienen. Het UNHCR stelt eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgezet niet automatisch worden vastgehouden en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien er nog geen inhoudelijk onderzoek heeft plaatsgevonden. Het rapport stelt eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen terecht kunnen in de opvangcentrum van de Bulgaarse autoriteiten en dat ze indien ze in het kader van een asielprocedure in het bezit gesteld worden van een registratiebewijs waardoor ze beschermd worden tegen "refoulement". Daar waar het UNHCR stelt dat met voorzichtig dient om te gaan met de overdracht van asielzoekers die tot kwetsbare groepen behoren, dient te worden opgemerkt dat betrokkene een volwassen man is en er uit het administratief dossier van betrokkene niet kan opgemaakt worden dat hij tot een kwetsbare groep zou behoren omwille van een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt ook nergens dat hij nood zou hebben aan specifieke noden waardoor een overdracht aan Bulgarije een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie zou inhouden of uitmaken. In het meest recent gepubliceerde "National Country Report" met betrekking tot Bulgarije, dd. 18.04.2014 van het Bulgarian Helsinki Committee in samenwerking met ECRE wordt gesteld dat zowel Amnesty International in maart 2014 (AI, "Suspension of returns of asylum-seekers to Bulgaria must continue", AI, 07.03.2014) en ECRE op 07.04.2014 (ECRE, "ECRE reaffirms its call for the suspension of transfers for asylum seekers to Bulgaria under the recast Dublin Regulation" 07.04.2014) vroeg om de opschorting van overdrachten naar Bulgarije te behouden omdat er alsnog tekortkomingen in delen van het opvangsysteem en lacunes in de asielprocedure zouden bestaan en dat er vragen gesteld worden over het duurzaam karakter van de verbetering in het Bulgaarse asielsysteem op lange termijn (Savova Iliana, "National Country Report Bulgaria", AIDA, 18.04.2014, p.27). Met betrekking tot het rapport van Amnesty International waar naar verwezen wordt, dient te worden opgemerkt dat dit de neerslag is van een "follow-up visit" aan Bulgarije in maart 2014. In dit rapport erkent de NGO inspanningen van de

Bulgaarse instanties, maar stelt dat nog meer inspanningen nodig zijn voordat overdrachten kunnen worden hervat. Betreffende het standpunt inzake overdrachten aan Bulgarije van ECRE, waar in het rapport van AIDA verwezen wordt, dient de aandacht gevestigd te worden op de "update" van 18.04.2014 van een uit november 2013 daterend rapport van het mede door ECRE gecoördineerde project "Asylum Information Database" (AIDA, "Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria", 18.04.2014), waarin zowel wordt gewezen op blijvende pijnpunten als op opmerkelijke verbeteringen. Het rapport stelt onder meer dat de meeste Bulgaarse opvangcentra intussen adequate opvang bieden ("Starting from December 2013 repairs and refurbishment are ongoing in all new centres and it is planned to continue until April 2014. As of 31 March 2014 reception facilities are largely in a reasonable state. The reception shelter in Kovachevtsi is considered a model centre (for local standards). Centres in Banya, Sofia and Pastrogor reached a level of conditions which could be considered as adequate and meeting the reception standards as laid down in the Recast reception Conditions Directive No. 2013/33/EU. The centres in Harmanli and Vrazhdebna are still a work in progress, renovation has started and some progress has already been made. Voenna Rampa centre is still below standards", pagina 42). Er dient echter te worden opgemerkt dat de overheersende teneur van de rapporten van het UNHCR van 01.04.2014 en AIDA van 18.04.2014 is dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije weliswaar nog een aantal tekortkomingen kennen, maar dat er vanaf eind 2013 ook sprake is van aanzienlijke verbeteringen op vlak van huisvesting en bijstand, toegang tot de asielprocedures en handhaving van het non-refoulementprincipe en dat er niet langer gesteld kan worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije als gevolg van een immense instroom van asielzoekers dergelijke structurele tekortkomingen vertoont dat er een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bestaat bij een overdracht van asielzoekers aan Bulgarije in het kader van de Dublin-Verordening. Daar waar de auteurs van het AIDA rapport dd. 18.04.2014 geen aanbevelingen doen betreffende overdrachten aan Bulgarije oordeelde het UNHCR, als vluchtelingenorganisatie van de Verenigde Naties toch wel als een gezaghebbende bron te beschouwen, na een grondige en omvattende evaluatie dat een opschorting van overdrachten naar Bulgarije in het kader van Dublin-Verordening niet langer gerechtvaardigd is. Het UNCHR stelt echter wel expliciet dat men voorzichtig dient om te gaan met de overdracht van asielzoekers die tot kwetsbare groepen behoren. Met betrekking daartoe dient te worden opgemerkt dat betrokkene een volwassen man is en er uit het administratief dossier van betrokkene niet kan opgemaakt worden dat hij tot een kwetsbare groep zou behoren omwille van een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt ook nergens dat hij nood zou hebben aan specifieke noden waardoor een overdacht aan Bulgarije een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie zou inhouden of uitmaken. Op basis van het een analyse van de aangehaalde rapporten van het UNCHR, dd 01.04.2014 en het "National Country Report Bulgaria" dd. 18.04.2014 blijkt dan ook dat men niet langer kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije momenteel dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR na haar rapport van 01.04.2014 geen rapporten meer gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn na het rapport van het UNHCR dd. 01.04.2014 evenmin nieuwe publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Bulgarije omwille van structurele tekortkomingen in het Bulgaarse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde

Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn of haar asielverzoek te behandelen, beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van het de meest recente rapporten van het UNCHR van april 2014 en het "National Country Report Bulgaria" dd. 18.04.2014 van AIDA niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Bulgarije zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van deze rapporten en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Bulgaarse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Bulgarije een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Bulgarije er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Bulgaarse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Bulgaarse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven (07) werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Een kopie van de aangehaalde rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is. Betrokkene verklaarde verder dat hij geen familieleden heeft in België of Europa (DVZ, vraag 20 & 21). Rekening houdende met het voorgaande is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, of art. 16 van de Dublin-III-Verordening dan ook niet aan de orde.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is om precies in België asiel aan te vragen, stelde betrokkene dat hij onderweg van anderen vernomen heeft dat België een goed land is (DVZ, vraag 34). Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat hij precies in België asiel wil aanvragen omdat hij onderweg vernomen had dat België een goed land is, dient te worden opgemerkt dat betrokkene deze informatie onderweg vernomen heeft. Aan dergelijke informatie die men verkregen heeft via derden kan echter geen objectieve bewijswaarde worden gehecht. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen omdat hij via derden heeft horen zeggen dat België een goed land is, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 08.10.2014 dat zijn gezondheidstoestand "ok" is (DVZ, vraag 35). Er zijn verder geen gegronde redenen of elementen in het administratief dossier aanwezig waaruit blijkt betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Bulgarije. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Bulgarije, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de autoriteiten van Bulgarije toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 18.1.b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Bulgarije waar hij aan de bevoegde Bulgaarse autoriteiten op de luchthaven van Sofia zal worden overgedragen(4)."

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen".

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van Vreemdelingenwet bedoelde vordering. Zij werd ingediend de derde dag na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

2.3. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de

vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.4. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.4.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.4.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.5. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.5.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder

dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.5.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.5.2.1. Verzoekende partij voert de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van artikel 15 van de Dublin II-verordening.

Zij betoogt dat asielzoekers in Bulgarije vastgehouden worden in overvolle centra, geconfronteerd worden met te weinig sanitaire faciliteiten, met het uitblijven van onderwijsmogelijkheden en met de afwezigheid van voedsel, laat staan specifiek voedsel. Ter onderbouwing van haar betoog verwijst zij naar diverse internationale rapporten.

2.5.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan

het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op de vraag of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen (vraag 36) geantwoord heeft dat hij niet terug wil naar Bulgarije, dat hij veel moeite heeft moeten doen om naar België te komen en niet zomaar teruggestuurd wil worden. Hij stelt verder dat mensen in Bulgarije zelfs geen brood hebben om te eten en dat hij gedwongen werd om vingerafdrukken te laten nemen door zijn illegale binnenkomst en er geen tolk aanwezig was en dat hij met negentien Afghanen was waarvoor één persoon die Engels sprak tolkte maar dat dit geen asielaanvraag was.

Uit dergelijke algemene en vage verklaringen met betrekking tot zijn verblijf en opvang, blijkt op het eerste gezicht niet dat de verzoeker aantoont dat hij in Bulgarije het slachtoffer zou zijn geweest van een arbitraire detentie noch dat hij, bij een terugkeer naar Bulgarije om slechte behandelingen moet vrezende in de zin van artikel 3 EVRM. De verwerende partij kan aldus gevolgd worden waar zij in de motivering van de bestreden beslissing stelt: *“Met betrekking tot zijn verklaring dat hij niet terug wil naar Bulgarije en dat hij veel moeite gedaan heeft om tot in België te komen en niet zomaar teruggestuurd wil*

worden, dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen. De verklaring dat hij veel moeite heeft moeten doen om tot in België te geraken, houdt bovendien geen enkel verband met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Bulgaarse autoriteiten en is derhalve geen gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Bulgarije. Met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat hij in Bulgarije gedwongen werd om zijn vingerafdrukken te laten nemen na zijn illegale binnenkomst (DVZ, vraag 36) dient zoals hogerop reeds werd aangehaald te worden opgemerkt dat art. 18 van de Verordening (EG) nr 2725/2000 van de Raad van 11.12.2000 stelt dat het laten nemen van de vingerafdrukken voor personen die onder art. 4, in casu asielzoekers vanaf de leeftijd van 14 jaar, en onder art. 8, in casu elke vreemdeling van vanaf de leeftijd van 14 jaar komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden, van Verordening (EG) nr 2725/2000 van de Raad van 11.12.2000 vallen, verplicht is. Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeldt in art. 4 en art. 8 van deze Verordening is derhalve niet verblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting voor de vreemdeling in de gevallen bepaald in art. 4 en art. 8 van Verordening (EG) nr 2725/2000 van de Raad van 11.12.2000. Dat betrokkene derhalve verplicht of gedwongen werd zijn vingerafdrukken te geven, kan dan ook niet beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Bulgaarse autoriteiten en kan evenmin beschouwd worden als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Bulgarije omwille van redenen die verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Bulgaarse autoriteiten. De verklaring van betrokkene dat er bij die gelegenheid geen tolk aanwezig zou zijn geweest en dat ze met negentien Afghanen waren waarvoor één persoon die Engels sprak tolkte, is niet van die aard om hetgeen hierboven werd uiteengezet in een ander daglicht te plaatsen aangezien dit niet wijst op een en niet correcte of onmenselijke behandeling door de Bulgaarse autoriteiten. Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat de mensen in Bulgarije zelfs geen brood hebben om te eten, dient te worden opgemerkt dat betrokkene deze verklaringen op geen enkele wijze aannemelijk maakt of hiervan concrete bewijzen aanbrengt dat de mensen in Bulgarije zelfs geen brood hebben om te eten. Er dient dan ook te worden opgemerkt dat de door betrokkene opgegeven redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Bulgarije omwille van redenen die een verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Bulgaarse autoriteiten, niet als gerechtvaardigd beschouwd kunnen worden.”

Uit de bestreden beslissing blijkt voorts dat de verwerende partij zich duidelijk bewust is van de problematische aspecten van de procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije. De motieven van de bestreden beslissing berusten mede op het recente rapport van UNHCR van april 2014. In dit rapport, toegevoegd aan het administratief dossier, stelt UNHCR ten opzichte van haar laatste rapport (januari 2014) verschillende verbeteringen vast met betrekking tot de opvangcentra en de asielprocedure. UNHCR stelt tevens vast dat het systeem nog een aantal mankementen vertoont maar dat deze niet van die aard zijn dat ze de opschorting van de Dublin transfers, waartoe ze in januari had opgeroepen, nog langer kunnen rechtvaardigen. Indien de mankementen niet langer van die aard zijn om de stopzetting van de Dublin-transfers in stand te houden benadrukt UNHCR wel dat extra aandacht moet worden besteed aan kwetsbare groepen. UNHCR uit haar bezorgdheid over de duurzaamheid van de verbeteringen en zal de situatie om die reden dan ook regelmatig opvolgen. Uit het rapport blijkt tevens dat UNHCR en het European Asylum Support Office (EASO) nauw samenwerken met het Bulgarian State Agency for Refugees (SAR). De condities in de opvangcentra blijken volgens UNHCR significant verbeterd te zijn. Asielzoekers hebben toegang tot medische verzorging, tolkendiensten voor de registratie van de asielaanvraag en de procedure, verwarming, gescheiden faciliteiten voor vrouwen en mannen en een maandelijks financiële toelage. UNHCR is bezorgd over de situatie in twee opvangcentra, Vrazdebnha en Voenna Rampa, waar er veel te weinig sanitaire en andere accommodatievoorzieningen aanwezig zijn in verhouding tot het aantal opgevangen asielzoekers. UNHCR stelt wel vast dat er ondertussen door SAR renovatiewerken worden uitgevoerd om aan deze situatie te verhelpen. UNHCR-personeel is aanwezig in alle centra om toezicht te houden maar ook om kwetsbare personen te identificeren en op te volgen.

Met betrekking tot de asielprocedure stelde UNHCR vast dat er tussen 1 januari 2014 en 31 maart 2014, de vluchtelingenstatus aan 1494 asielzoekers werd toegekend, 1287 personen een subsidiaire beschermingsstatus kregen en slechts 61 asielaanvragen werden afgewezen.

Met betrekking tot de Dublin-transfers wordt de asielprocedure van de betrokkenen hernomen waar deze was stopgezet na hun vertrek. Er worden geen bijkomende eisen gesteld en een onderzoek van de individuele asielaanvraag is verzekerd. Afhankelijk van het stadium van de procedure zullen de betrokkenen na hun terugkeer naar Bulgarije overgebracht worden naar een SAR-centrum waar ze dezelfde faciliteiten zullen genieten als andere asielzoekers.

Uit dit rapport blijkt dat er inderdaad nog problemen zijn maar dat deze niet voldoende zwaarwichtig zijn om nog verder de opschorting van Dublin-transfers te rechtvaardigen. Wel stelt UNHCR dat er met voorzichtigheid dient te worden omgegaan voor personen die behoren tot een kwetsbare groep.

De bestreden beslissing stelde dienaangaande vast dat verzoeker een volwassen man is en er uit het administratief dossier van betrokkene niet kan opgemaakt worden dat hij tot een kwetsbare groep zou behoren omwille van een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd. Uit het administratief dossier en meer bepaald uit het gehoorverslag blijkt immers dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde "OK" te zijn. Verzoeker toont niet aan tot een dergelijke kwetsbare groep te behoren. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat hij niet op medische verzorging kan rekenen in Bulgarije indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat hij niet in staat is om te reizen.

Verzoeker brengt geen concrete elementen aan om de vaststellingen van de verwerende partij gesteund op grond van voormeld UNHCR rapport te weerleggen of minstens de feitelijke onjuistheid ervan aan te tonen.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar een rapport van Amnesty International van maart 2014. Uit lezing hiervan blijkt dat dit rapport werd opgesteld naar aanleiding van een follow-up bezoek van Amnesty International in maart 2014. Ook Amnesty International erkent dat er verbeteringen te merken zijn inzake opvang en behandeling van de asielprocedure doch dat er nog tekortkomingen te merken vallen. De inhoud van dit rapport doet bijgevolg geen afbreuk aan de vaststelling van het hoger geciteerde rapport van UNHCR van 1 april 2014.

Ook het rapport van ECRE van 11 april 2014, waarnaar verzoeker verwijst, kan geen ander licht op deze vaststellingen werpen. De verwerende partij wijst immers op de update van 18 april 2014 (AIDA, ASylum Information Database, National Country Report – Bulgaria) waarin zowel gewezen wordt op blijvende pijnpunten als opmerkelijke verbeteringen. Het rapport stelt ondermeer dat de meeste Bulgaarse opvangcentra intussen adequate opvang bieden:

"Starting from December 2013 repairs and refurbishment are ongoing in all new centres and it is planned to continue until April 2014. As of 31 March 2014 reception facilities are largely in a reasonable state. The reception shelter in Kovachevtsi is considered a model centre (for local standards). Centres in Banya, Sofia and Pastrogor reached a level of conditions which could be considered as adequate and meeting the reception standards as laid down in the Recast reception Conditions Directive No. 2013/33/EU. The centres in Harmanli and Vrazhdebna are still a work in progress, renovation has started and some progress has already been made. Voenna Rampa centre is still below standards", pagina 42).

Verwerende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat de overheersende teneur van de rapporten van het UNHCR van 01.04.2014 en AIDA van 18.04.2014 is dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije weliswaar nog een aantal tekortkomingen kennen, maar dat er vanaf eind 2013 ook sprake is van aanzienlijke verbeteringen op vlak van huisvesting en bijstand, toegang tot de asielprocedures en handhaving van het non-refoulementprincipe en dat er niet langer gesteld kan worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije als gevolg van een immense instroom van asielzoekers dergelijke structurele tekortkomingen vertoont dat er een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bestaat bij een overdracht van asielzoekers aan Bulgarije in het kader van de Dublin-Verordening.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar een rapport van Human Rights Watch van 29 april 2014 maar gaat eraan voorbij dat in dit rapport de situatie besproken wordt zoals die gold in Bulgarije in 2013. Het rapport bevestigt eveneens dat die situatie in 2014 is verbeterd doch dat die verbetering niet impressionant zou zijn in vergelijking met de inspanningen die Bulgarije zou leveren om asielaanvragen te verhinderen. De inhoud van dit rapport doet bijgevolg geen afbreuk aan de vaststelling van het hoger geciteerde rapport van UNHCR van 1 april 2014. Op basis van de analyse uit dit rapport blijkt dan ook dat men niet langer kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije momenteel dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Prima facie toont de verzoekende partij geen schending aan van artikel 3 EVRM en lijkt zij bijgevolg geen verdedigbare grief in de zin van artikel 13 EVRM aan te voeren.

2.5.2.3. Waar verzoekende partij nog een schending opwerpt van artikel 15 van de Dublin II-verordening kan de verwerende partij gevolgd worden waar zij stelt dat de bestreden beslissing genomen werd in het kader van artikel 18.1.b. van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad, meer bepaald de Dublin-III verordening. Verzoekende partij kan aldus niet dienstig verwijzen naar een bepaling uit de Dublin II-verordening. Het middel is in die mate op het eerste zicht onontvankelijk.

De aangevoerde grieven kunnen op het eerste zicht niet aangenomen worden en bijgevolg is het middel niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er prima facie geen ernstig middel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. J. GHEYLE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

S. DE MUYLDER